

Dispozitivul

- 1) *Articolul 12 alineatul (3) litera (a) al treilea paragraf din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/4/CE a Consiliului din 19 ianuarie 2001, coroborat cu categoria 5 din anexa H la aceasta și articolul 98 alineatele (1) și (2) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată coroborat cu punctul 5 din anexa III la aceasta, având în vedere principiul neutralității fiscale, trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca două tipuri de servicii de transport urban de persoane și al bagajelor acestora, și anume, pe de o parte, cu taxiuri și, pe de altă parte, cu autoturisme închiriate cu șofer, să fie supuse unor cote diferite de taxă pe valoarea adăugată, una redusă și cealaltă normală, în măsura în care, pe de o parte, ca urmare a cerințelor legale diferite cărora le sunt supuse cele două tipuri de transport, activitatea de transport urban de persoane cu taxiuri constituie un aspect concret și specific al categoriei de servicii de transport de persoane și al bagajelor acestora, vizată la categoria și la punctul 5 citate din anexele menționate la aceste directive și, pe de altă parte, respectivele diferențe au o influență determinantă asupra deciziei utilizatorului mediu de a recurge la unul sau la altul dintre acestea. Revine instanței naționale sarcina de a verifica dacă aceasta este situația în litigiile principale.*

- 2) *În schimb, articolul 12 alineatul (3) litera (a) al treilea paragraf din A șasea directivă 77/388, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/4, coroborat cu categoria 5 din anexa H la aceasta și articolul 98 alineatele (1) și (2) din Directiva 2006/112 coroborat cu punctul 5 din anexa III la aceasta, având în vedere principiul neutralității fiscale, trebuie interpretate în sensul că se opun ca două tipuri de servicii de transport urban de persoane și al bagajelor acestora, și anume, pe de o parte, cu taxiuri și, pe de altă parte, cu autoturisme închiriate cu șofer, să fie supuse unor cote diferite de taxă pe valoarea adăugată în cazul în care, în temeiul unui acord special care se aplică fără deosebire întreprinderilor de taxi și întreprinderilor de închirieri auto cu șofer care sunt parte la acesta, transportul persoanelor cu taxiuri nu constituie un aspect concret și specific al transportului de persoane și al bagajelor acestora, iar această activitate realizată în cadrul acordului menționat este considerată similară, din punctul de vedere al utilizatorului mediu, cu activitatea de transport urban de persoane cu autoturisme de închiriat cu șofer, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.*

⁽¹⁾ JO C 399, 22.12.2012.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 27 februarie 2014 (cerere de decizie preliminară formulată de Okresný súd vo Svidníku – Slovacia) – Pohotovosť s.r.o./Miroslav Vašuta

(Cauza C-470/12) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Contract de credit de consum — Clauze abuzive — Directiva 93/13/CEE — Executare silită a unei hotărâri arbitrale — Cerere de intervenție într-o procedură de executare — Asociație pentru protecția consumatorilor — Legislație națională care nu permite o astfel de intervenție — Autonomie procesuală a statelor membre)

(2014/C 112/10)

Limba de procedură: slovacă

Instanța de trimitere

Okresný súd vo Svidníku

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Pohotovosť s.r.o.

Pârât: Miroslav Vašuta

cu participarea: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS

Obiectul

Cerere de decizie preliminară – Okresný súd vo Svidníku – Interpretarea articolului 6 alineatul (1) și a articolului 8 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273), precum și a articolelor 38 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Contract de credit de consum – Executarea silită a unei hotărâri arbitrale – Cerere de intervenție a unei asociații pentru protecția drepturilor consumatorilor în procedura de executare – Legislație națională care nu prevede posibilitatea unei intervenții a terților – Posibilitatea instanței naționale de a admite o astfel de intervenție

Dispozitivul

Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, în special articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 din această directivă coroborate cu articolele 38 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia nu este admisă cererea de intervenție formulată de o asociație pentru protecția consumatorilor în susținerea unui consumator determinat, într-o procedură de executare îndreptată împotriva acestuia din urmă, a unei hotărâri arbitrale definitive.

(¹) JO C 46, 16.2.2013.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 27 februarie 2014 (cerere de decizie preliminară formulată de Augstākās tiesas Senāts – Letonia) – SIA Greencarrier Freight Services Latvia/Valsts ieņēmumu dienests

(Cauza C-571/12) (¹)

[Trimitere preliminară — Codul vamal comunitar — Articolul 70 alineatul (1) și articolul 78 — Declarații vamale — Examinare parțială a mărfurilor — Prelevare de mostre — Cod incorect — Extinderea rezultatelor la mărfurile identice cuprinse în declarații vamale anterioare, după acordarea liberului de vamă — Control ulterior — Imposibilitate de a solicita o examinare suplimentară a mărfurilor]

(2014/C 112/11)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Augstākās tiesas Senāts

Părțile din procedura principală

Reclamantă: SIA Greencarrier Freight Services Latvia

Pârâtă: Valsts ieņēmumu dienests

Obiectul

Cerere de decizie preliminară – Augstākās tiesas Senāts – Interpretarea articolului 70 alineatul (1) primul paragraf și a articolului 78 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58) – Aplicarea rezultatelor unor verificări parțiale cu privire la mărfurile cuprinse în declarații vamale la mărfuri identice cuprinse în alte declarații vamale – Admisibilitatea unei astfel de practici a autorităților vamale – Control a posteriori – Extinderea rezultatelor verificărilor la declarații care nu mai pot fi verificate

Dispozitivul

Articolul 70 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar trebuie interpretat în sensul că, fiind aplicabil numai mărfurilor care au făcut obiectul „aceleiași declarații”, atunci când aceste mărfuri sunt examinate de autoritățile vamale în cursul perioadei care precedă acordarea de către acestea din urmă a liberului de vamă cu privire la mărfurile respective, dispoziția menționată nu permite acestor autorități, într-o cauză precum cea din litigiul principal, să extindă rezultatele unei examinări parțiale a mărfurilor cuprinse într-o declarație vamală la mărfuri cuprinse în declarații vamale anterioare care au făcut deja obiectul acordării unui liber de vamă de către aceste autorități.